

Епископ Сергије: „Пут Мајке Србије“, Александар Вучић и српске странпутице

Стојећи на парчету асфалта, названог „Пут Мајке Србије“, а којим смо манастир Медну спојили са остатком цивилизованог свијета, кроз главу ми је прошла мисао великог Николе Пашића, који је рекао да Срби јесу мали народ, али да од Беча до Цариграда већег нема. Помислих; да, јесмо велики, али само онда када смо јединствени и када знамо шта желимо, а мали и премалени када се дијелимо.

Захваљујући том истом парчету асфалта, којег нам је пружила Мајка Србија, изашли смо из блата, али би многи од нас да нас врате у то исто блато. И сјетих се, баш тада, како су ме оптуживали јер сам исказао јавну благодарност предсједнику Вучићу, којег бих, по њима, требао да заспем блатом у којем, изгледа, и сами пребивају. Тада сам и спознао истинитост оне наше народне изреке да ће Србин, брату своме, опростити све осим успјеха.

Нашу стварност суморном чине појединци, партије и медији који су исмијавали новоустановљени празник Српског јединства, слободе и националне заставе, којима снажно враћање ћирилице у јавни простор и није битна ствар, а ти исти критичари свега и свих не виде колико је важно да Србија и Српска, заједничким снагама, подигну меморијални спомен-комплекс у Доњој Градини, којим ће, напokon, јасеновачке жртве добити пијетет какав одавно заслужују.

Када видимо да су ти исти критиковали „Дару из Јасеновца“, споменик Стефану Немањи, завршетак храма Светог Саве и мноштво других пројеката

од изузетне националне важности, схватам и не устручавам се рећи да српски народ, захваљујући државничкој визији Александра Вучића, доживљава своју велику обнову на коју смо чекали бар осам деценија.

Знају то боље од мене они који га свакодневно критикују. Пођимо редом.

Загреб Вучићу не опрашта што је Војска Србије најјача у региону, Сарајеву смета што је Вучић уз Српску, кроз мноштво пројеката у свакој локалној заједници, Приштини смета што је Вучић уопште жив, док је дијелу подгоричке јавности неопростиво то што се Вучић, на дневном нивоу, стара о тамошњим Србима и Српској Православној Цркви.

С друге стране, другосрбијанска политичко-медијска елита, свјесна снажног искорака Србије, не опрашта што је Србији и Србима боље, јер дезертери никада нису опраштали побједе ратницима. Зато су, чак и мене, медијски сатанизовали, само зато што сам говорио истину и што нисам хтио да прећутим све оно добро које нам је учинио и чини председник Вучић.

Зато сам, на парчету медљанског асфалта, покушао да наслутим са каквим се отпором суочавају они који нас вуку напријед, који нас изводе из сопственог блата. Разочаран злбом и пакошћу оних међу нама, схватам да смо у историји и добро прошли, имајући у виду да смо једни другима подметали ногу, а највише онда када смо убрзавали ход.

И данас је исто, али корачамо брже него што су многи мислили да можемо и хоћемо, па нас, чврсто вјерујем, међусрпско подапињање, заједно са комшијским, неће стровалити у блато у којем нас радо желе видјети. Зато ни најмање није лако Александру Вучићу, који свим силама покушава да нас извуче из блата, али је још теже онима који настоје да нас врате тамо гдје и сами пребивају.

Знам да ће ме, опет, снажно критиковати, али ме не могу ућуткати, јер у име народа који је био запостављен, маргинализован и понижен дужан сам да, опет, искажем јавну благодарност председнику Вучићу на ономе што чини за нас, за све Србе, ма гдје живјели, па и за све оне који нису Срби а којима је Србија отаџбина. Ове моје ријечи потврдиће вријеме које је пред нама.

Крајина и сва Република Српска неће и не могу довољно захвалити предсједнику Вучићу и Влади Србије за сва учињена добротинства, а вјерујем да ће оне, који данас другачије мисле, можда сутра бити и срамота, јер због ситних политичких амбиција нису имали снаге спознати људе и процесе какви заправо јесу.

Због тога је нарочито важно не бити опозиција Србији, њеном свакодневном напретку и настојању актуелне власти да се Срби опет врате себи, својим духовним вриједностима и економском напретку. Доста смо као народ тумарали странпутицама историје. Сад кад смо коначно стали на пут којим ходе и други цивилизовани народи, неко би да нас опет врати у благо.

Увјерен сам, Срби то неће и не смију допустити!

spc.rs